

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת רחלי טיקטין עדולם

תובע סאלם עמור
ע"י ב"כ עוה"ד ענת נוי פרי (אלקיים)

נגד

נתבעים
1. יוני צדוק
2. איריס צדוק – התביעה נמחקה
3. הדס בטרטצל – התביעה נמחקה
4. יעל טל – התביעה נמחקה
ע"י ב"כ עוה"ד אמנון בנישתי ו/או צילה בנישתי

פסק דין

לפני תביעת לשון הרע שהגיש התובע נגד הנתבעים 1 – 4, כאשר במהלך ניהול ההליך נמחקו הנתבעות 2 – 4 מהתביעה בהסכמה (כאשר נקבע כי שאלת ההוצאות תוכרע בפסק הדין). הנתבעים הינם תושבי הישוב שני לבנה. התובע הינו קבלן המבצע עבודות שונות. עילת התביעה הינה מכתב עליו חתומים כל הנתבעים מיום 19.03.14. בשלב זה של הדיון בתיק, אין מחלוקת שהפרסום נשלח למזכיר הישוב דאז, מר שי בנימין, על דעת הנתבעים 1 – 4, וכן נשלח במייל על ידי הנתבע 1 (להלן: "הנתבע"), לכל תושבי הישוב שני לבנה בעותק מוסתר (כלומר, תושב שקיבל את המכתב במייל לא ידע שהמכתב נשלח לתושבים נוספים). להלן יובא נוסחו המלא של המכתב והוא יכונה להלן - "הפרסום" או "המכתב".

"שי שלום,

אנו פונים אליך לאור האירועים החמורים המתרחשים לאחרונה בישוב ונוגעים ישירות לבטחון ילדנו ורכושנו:

1. גניבת באלות חול מתוך חצרות שני בתים (מש' טידונא ומש' כהן).
2. נסיון פריצה לרכב בתוך הישוב (סופר יוסי וטלי).
3. גניבת רכב אמש בתוך מרכז הישוב (סגל אריק ומרינה).
4. הסתובבות פועלים בני מיעוטים בישוב (ליד מועדון החברים, ליד מועדון הנוער, ליד בתים פרטיים), בכל שעות היום והלילה ללא כל השגחה.
5. לאור העובדה שלבני מיעוטים אלו יש אפשרות כניסה לישוב ללא כל בקרה וללא פיקוח לאחר שנכנסו לישוב.

אנו מבקשים ממך כמזכיר הישוב, לפעול לאלתר למען לא יישנו מקרים כאלו בעתיד.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

אנו מציעים לנקוט בפעולות הבאות:

1. ביטול קוד השער לכל גורם שאינו תושב מוכח של הישוב.
2. פיקוח ע"י גורם מוסמך של הישוב במהלך שעות העבודה לכל אותם עובדים במהלך כל שעות שהותם בתחומי הישוב (כולל בני מיעוטים בעלי אזרחות ישראלית).
3. פיקוח צמוד כדי לוודא כי אינם מסתובבים באופן חופשי במקומות שאינם קשורים לעבודתם.
4. ליווי אל אזור העבודה ואל מחוץ לשער הישוב בסיום העבודה.

יש לציין כי דפוס חמור זה לא התרחש בישובנו מעולם בעבר (או לפחות בתקופה שאנו גרים כאן) אירועים אלו החלו במקביל לזמן שממנו אותם גורמים (סלם וכל הקשורים אליו) נכנסים ומסתובבים באופן חופשי בישוב במהלך כל שעות היום וגם בלילה.

אנו מבקשים כי גם עובדים בני מיעוטים מטעם הישוב יעבדו תחת פיקוח/שמירה, על אף היותם אזרחי מדינת ישראל, כמו כל תושב המזמין עובדים מחוץ לישוב ונדרש להוציא אישור לכך ולהעמיד שמירה בכל שעות העבודה (כגון לעובדי "אמנה") – אותו כנ"ל צריך להיות מוחל באופן נחרץ וגורף לגבי גורמים המועסקים ע"י הישוב כגן סלם וכל הקשורים בו.

בל נשכח שילדינו מסתובבים חופשי בערבים ואנו כהורים מאפשרים זאת מתוך תחושת בטחון של מגורים בישוב קהילתי, תחושת הבטחון שהופרה לחלוטין בתקופה האחרונה עקב הנ"ל.

אנו מבקשים כי תגיב לפנייתנו זו בהקדם ותיתן מענה מיידי לשינוי המצב, על מנת שאירועים כגון אלו לא ישנו.

כתושבי הישוב אנו מקוים כי תחזור אלינו תחושת הבטחון שחשנו בעבר ואשר הופרה לחלוטין עקב ארועי התקופה האחרונה

בברכה

איריס ויוני סדוק

הדס ברטיצ'ל

יעל טל"

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

טענות התובע

- 1
- 2
- 3 1. הפרסום מהווה לשון הרע. ברי לכל אדם אשר קורא את המכתב כי הנתבעים קשרו בין התובע
- 4 ועובדיו לבין שורת הפריצות והגניבות שאירעו ביישוב, וכן בינו לבין "הסכנה" האורבת להם,
- 5 ו/או הוכח כי הנתבעים ייחסו בפרסום לתובע ולעובדיו את שורת הפריצות והגניבות שאירעו
- 6 ביישוב, וכן את "הסכנה" האורבת לילדיהם.
- 7 הוכח כי המכתב אינו מותיר כל מקום לפרשנות – התובע ועובדיו מוצגים כבני מיעוטים
- 8 המסוכנים לציבור, לא רק בשל מכת הפריצות והגניבות, אלא גם עשויים לפגוע בילדי הישוב.
- 9 הנתבעים הודו במהלך חקירתם הנגדית כי אינם מייחסים לתובע ולעובדיו כל מעשים
- 10 פליליים וטענו כאילו לא הובנו כראוי, וכאילו התכוונו רק לקוד השער, אולם בפרסום לא
- 11 נזכר כל קוד. הנתבעים מנסים להעניק לפרסום פרשנות אחרת ממה שנכתב. הנתבעים
- 12 "מיתממים" כאילו הם כיוונו למשהו אחר.
- 13 2. הנתבעים ייחסו לתובע ועובדיו את מכת הגניבות והפריצות ביישוב בקובעם קשר נסיבתי חד
- 14 משמעי בין המועד שבו קיבל התובע את קוד הכניסה ליישוב, לבין המועד שבו החלו הפריצות
- 15 והגניבות. הנתבע בעדותו הציג גרסה הפכפכה ומתפתלת בענין המועד בו קיבל התובע את קוד
- 16 הכניסה ליישוב.
- 17 3. הקשר אשר עשו הנתבעים בין אירועי הגניבות והפריצות והסכנה לילדיהם, לבין התובע
- 18 ועובדיו הוא ברור כשמש ולמרות זאת, הכחישו הנתבעים כי ניסו לייחס לתובע קשר כלשהו
- 19 בין שורת אירועים אלה לבינו ו/או לבין עובדיו. הדבר תמוה זאת לאור תצהירי העדות
- 20 הראשית מטעם הנתבעים אשר לא הותירו מקום לספק בדבר הקשר הסיבתי והייחוס של
- 21 אירועים אלה לתובע ו/או לעובדיו.
- 22 4. הנתבעים הסיקו בפרסום מסקנות פזיזות וחסרות אחריות נגד התובע ונגד עובדיו, ללא כל
- 23 בסיס עובדתי.
- 24 5. הוכח כי הפרסום נערך ונכתב על ידי כל הנתבעים בפגישות שערכו ביניהם ותוכנו היה מוסכם
- 25 על כולם.
- 26 6. הפרסום נשלח למזכיר ישוב לבנה ביום 19.03.14 ולאחר מכן הופץ גם לתושבי הישוב
- 27 באמצעות הדואר האלקטרוני של הנתבע. כן הופץ הפרסום בתיבות הדואר של תושבי היישוב.
- 28 הפרסום הופץ גם בשיחות בעל פה שקיימו הנתבעים עם תושבים רבים. הוכח כי הפרסום הפך
- 29 ל"שיחת היום". הוכח כי הפרסום הגיע גם לתושבי היישובים הסמוכים.
- 30 7. הוכח כי התובע ביצע עבודות עפר שונות ביישוב לבנה ובכל דרום הר חברון תקופה של כ- 10
- 31 שנים לפני הפרסום. הוכח כי התובע העסיק אך ורק עובדים ישראלים, קבועים, בעלי ת.ז.
- 32 כחולה. הוכח כי התובע לא קיבל מעולם תלונה על מי מעובדיו על גניבות וכדומה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

- 1 העדים שהעידו ציינו כי בהמשך נתפסה חוליה שביצעה הפריצות בישוב (ראה למשל עדותו
- 2 של מר אלון קרקובסקי, פרו' עמ' 22 למטה). וראו גם עדותו של מר פאול קינן בסעיף 16
- 3 לתצהירו לפיו הרבש"צ של הישוב אמר לו ולאחרים כי הפריצות אירעו על ידי פלסטינאים
- 4 תושבי השטחים שהיו פורצים ליישוב באישון לילה, וכי נמצאו סימני גרירת רכבים באזור
- 5 של קו התפר שבו לא הייתה גדר הפרדה, ומשם הם נכנסו ליישוב.
- 6 8. הנתבע זנח את טענת אמת דיברתי משהודה לבסוף כי אינו מייחס לתובע ו/או לעובדיו את
- 7 "מכת הגניבות ביישוב".
- 8 9. הנתבעים נאחזו בטענות בעניין בטחון התושבים, אולם אין הדבר מצדיק פגיעה כה קשה
- 9 בתובע שנקשר לאירועים אלו רק בגלל שהוא ערבי ובן מיעוטים. הוכח כי ביישוב עבדו קבלנים
- 10 רבים נוספים, יהודים, אשר העסיקו פועלים רבים מאוד לעומת כמות הפועלים שהעסיק
- 11 התובע, כאשר ביחס אליהם לא נשמעה ולו מילת גנאי אחת. הלך הרוח של הנתבעים הוא
- 12 גזעני. הנתבעים לא נזהרו בכבודו של התובע ועובדיו בגלל שהם "ערבים" ו"בדואים". הנימוק
- 13 הביטחוני אינו יכול להיות צידוק לפרסום. לא הוכח כל "עניין ציבורי" בפרסום ולא הוכחה
- 14 כל חובה מוסרית שחייבה את הנתבעים לשרבב את שמו של התובע.
- 15 הנתבע אינו זכאי להגנת תום הלב.
- 16 10. אילו רצו הנתבעים בכנות לפתור את הבעיה, היה עליהם לפנות ישירות לתובע. מעשיהם של
- 17 הנתבעים והדרך בה בחרו, מעלה יותר מחשד כי ניסו למעשה לגרום לסערה ביישוב כדי לנגח
- 18 את ההנהלה הנוכחית. הנתבעים לא עשו מאמץ ולו קל לבדוק את העובדות, לא יידעו את
- 19 התובע בקשר לטענות נגדו, לא מסרו בידו העתק מהמכתב, לא זימנו אותו לישיבה עם הנהלת
- 20 הישוב.
- 21 11. בעקבות הפרסום נתקל התובע בהתנהגות חשדנית ומזלזלת כלפיו מצד תושבים רבים. מעיון
- 22 בתצהירים עולה כי אכן תושבים רבים חושדים בו וגם מייחסים לו כיום כל גניבה של אופניים
- 23 ביישוב. כל אימת שהתובע נכנס ליישוב הוא חש בושה מפני המבטים של התושבים, וניתן
- 24 היה להתרשם מהדבר במהלך עדותו של התובע.
- 25 12. הוכח כי לתובע נגרמה ירידה חדה בהכנסותיו מהישוב לבנה ואף מהישובים הסמוכים
- 26 בעקבות הפרסום. הדבר נאמר למעלה מן הצורך שכן בתביעה נטען לפיצוי ללא הוכחת נזק.
- 27 מדובר במספר פרסומים שכל אחד מהם מזכה את התובע בפיצוי סטטוטורי הקבוע בחוק. כן
- 28 מדובר על פרסום שנעשה בכוונת מכוון. יש לחייב את הנתבע לשלם לתובע 200,000 ₪.
- 29 13. הנתבעים הכחישו תחילה בכתב הגנתם את דבר עריכת הפרסום והפצתו בקרב תושבי הישוב,
- 30 לאחר מכן הודו כי ערכו את המסמך אך טענו בתוקף כי הפיצו אותו אך ורק למזכיר הישוב
- 31 ולא בקרב התושבים. בסופו של יום התברר כי הפרסום הופץ גם לתושבים. אין לקבל את
- 32 טענת הנתבעות 2 – 4 לפיה לא לקחו חלק בהפצת הפרסום. רק לאור בקשות חוזרות ונשנות
- 33 של התובע, ורק בעקבות החלטות בית המשפט, התגלתה האמת בענין הכנת הפרסום והפצתו.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

בהכחשתם זו הביאו הנתבעים לבזבוז זמן שיפוטי יקר ולבזבוז זמנו של התובע. רק על מנת
לייעל את ההליך ולזרזו, הסכים התובע למחיקת הנתבעות 2-4 מכתב התביעה. הנתבעים
שיתפו פעולה בהצגת מצגים כוזבים לבית המשפט. אין מקום לדרישת הנתבעות 2-4 לקבל
הוצאות בגין מחיקתן מההליך.
הנתבעת 3 אף הגדילה לעשות והפעילה לחצים על אחד העדים, מר פאול קינן, בניסיון להניא
אותו מלמסור עדות עבור התובע.
14. התובע היה מוכן להתפשר עם הנתבעים לאורך כל הדרך ולו גם בהפסד כספי מסוים נוכח
השקעתו בתביעה, אך הנתבעים עמדו על קיום הוכחות וגביית עדויות באופן שרק העצים את
הפגיעה בתובע.

טענות הנתבע לגופה של התביעה וטענות הנתבעות 2 – 4 בעניין הוצאות

15. מהות הפרסום הינה התדרדרות בתחושת הביטחון של התושבים בשוב לבנה. בשוב החל גל
של פריצות במהלכו נגנבו רכבים מבתי התושבים, כאשר גדר הישוב נפרצה פעם אחר פעם
והגנבים נכנסו לישוב ועשו ברכוש התושבים כבשלהם. במקביל עלו טענות מצד תושבים
ספציפיים כי עובדים שנשכרו לצורך ביצוע עבודות בניה בשוב, נצפו לוקחים רכוש של
התושבים או שהם בעלי היכולת לקחת אותם. חלק מאובדן הביטחון נבע מכך שהעובדים
נצפו מסתובבים בשטח הישוב בשעות שאין שעות עבודה, ללא כל סיבה נראית לעין.
הנתבעים התקבצו לבחון דרך למיגור תופעת הגניבות והחזרת תחושת הביטחון של התושבים
בישוב. הנהלת הישוב לא פעלה למגר את התופעה, אלא גילתה אדישות, ולכן החליטו
הנתבעים שנדרשת פעולה קצת יותר תקיפה מול ההנהלה. הנתבעים כתבו בעצמם את המכתב
מתוך תחושה שהם מייצגים את כל הישוב. אזכור שמו של התובע בפרסום היה נושא משני
בלבד. מהות המכתב סבבה סביב הפריצות לישוב, חוסר המעש של המזכירות, ותחושת הפחד
של התושבים.
הנתבעים לא כיוונו את חיציהם לתובע אלא ליישוב עצמו ממנו הם ביקשו לטפל במצב
הביטחוני המתדרדר.
הוכח בראיות כי בשוב הייתה מכה של גניבות.
16. המכתב לא נועד להשמיץ את התובע או להפלות אותו כבן מיעוטים, אלא נועד ליצור מודעות
לכך שהתובע מנצל בצורה לא סבירה את העדר הפיקוח עליו, ללא קשר למוצאו. המטרה
במכתב הייתה להסדיר את התנהגותם של כל מי שמגיע לעבוד בישוב, ולא רק את התנהגותו
של התובע והתנהגותם של עובדיו.
17. אין קשר בין המועד שבו התקבל אישור הכניסה בידי של התובע לבין מה שנאמר במכתב.
ההקבלה היא בין קרות האירועים לבין השיטוט ללא פיקוח של עובדיו של התובע.
המועד בו קיבל התובע את אישור הכניסה ליישוב לא היה הנושא העיקרי במכתב ואין לתת

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

- 1 לכך דגש מיוחד. הקישור בין מועד קבלת האישור לבין החפיפה באירועים, אינה נכונה גם על
- 2 פי נוסח המכתב עצמו, שמדבר על הקבלה בין הסתובבות חופשית לבין האירועים ולא בין
- 3 מועד קבלת האישור לבין האירועים.
- 4 18. לא הייתה כל מטרה להפסיק את עבודתו של התובע ביישוב ועבודתו אף לא הופסקה.
- 5 19. הוכח כי עובדיו של התובע נהגו בזלזול ברכוש התושבים. התנהגות התובע ועובדיו הייתה
- 6 חריגה ובלתי הגיונית בנוף כל הקבלנים שעבדו אי פעם בישוב. מר טל העיד כי היה נוכח
- 7 במקרה שבו התובע לקח פועל פלסטיני מהמעבר והביא אותו לעבודה בישוב בית יתיר, תוך
- 8 ניצול פתיחה של השער על ידי מישוה שבמקרה עבר שם. זו לא הפעם הראשונה שהתובע
- 9 העסיק פועלים פלסטינאיים. העסקה כזו ללא פיקוח מהווה סכנה קיומית לתושבים ביישוב.
- 10 הוכח כי התובע פותח לעובדיו את השאר ללא שהוא נוכח פיזית במקום. התובע קיבל את קוד
- 11 השער ללא הסכמה ובהיחבא. קוד השער התקבל ללא הרשאה של אף גורם רשמי מוסמך.
- 12 20. הפרסום בוצע למזכיר הישוב, מר שי בנימין, שתחת סמכותו נמצא גם נושא ביטחון
- 13 התושבים. נושא ביטחון היישוב והשמירה בלילה הוא נושא להחלטת האסיפה הכללית,
- 14 ומכאן שמשלוח המכתב לחברי האגודה ומשלוח המכתב למזכירות היישוב הינה אותו הדבר
- 15 ומהווה משלוח לאותו גורם מוסדי בתוך היישוב. האסיפה הכללית הינה חברי האגודה
- 16 ותושבי היישוב ומכאן נובע כי הפנייה לתושבי היישוב הייתה פנייה למוסדות הישוב, ומדובר
- 17 בפנייה לגיטימית.
- 18 21. בסופו של יום, מכת הפריצות נעלמה לחלוטין ויש להניח כי הדבר היה בעקבות הפרסום. כמו
- 19 כן בעקבות הפרסום לקחה הנהלת הישוב מהתובע את היכולת להיכנס ליישוב, דבר המלמד
- 20 על המשקל הכבד שייחסה הנהלת היישוב לאמור בפרסום.
- 21 22. התובע סתר את עצמו לאורך כל עדותו.
- 22 הוכח שהרבש"ץ פנה לתובע בעניין הגניבות שיוחסו לעובדיו.
- 23 23. לנתבעים עומדת הגנת אמת דיברתי והגנת תום הלב. הוכח כי המציאות האובייקטיבית
- 24 ששרתה בישוב בעת הוצאת המכתב, תואמת לחלוטין לתיאורה בפרסום. התובע אוזכר רק
- 25 כמי שפועל באופן שאינו הולם את נוהלי הישוב ומנצל אותם לרעה. הוספתו של התובע בתוך
- 26 המכתב, הוא פרט לוואי שהוא משני לצורך לטפל במצב הביטחוני שהורע בישוב. על פי החוק
- 27 גם כאשר יש פער מסוים בין המציאות המוכחת לבין הצגתה בפרסום, הנתבע עדיין זכאי
- 28 ליהנות מהגנת אמת בפרסום, שכן ההתייחסות במכתב לתובע מהווה פרט לוואי שאין בו
- 29 גגיעה של ממש. הפרסום בוצע בשל אינטרס ציבורי.
- 30 24. התובע פיצל את התביעה ל- 50,000 ₪ לכל נתבע. כך גם הודיע בדיון מיום 05.02.15, משכך
- 31 עומדת התביעה על סך מקסימלי של 50,000 ₪.
- 32 25. התובע לא הצליח להוכיח שנגרם לו נזק כלשהו בשל הפרסום. הוכח שהתובע המשיך לעבוד
- 33 בישוב לאחר הפרסום.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

26. יש לפסוק הוצאות לטובת הנתבעות 2 – 4, שהתביעה נגדם נמחקה.
 כחלק מאסטרטגיה בניהול הגנתם, הנתבעים לא הודו בתחילת ההליכים בתיק זה, בכתיבת המכתב אלא התייחסו רק לאמור בו אופן כללי. אין מקום לטענות התובע נגד אותה אסטרטגיה מותרת זו. יש לחייב התובע לשלם הוצאות הנתבעות 2 – 4 אשר התביעה נגדם הוגשה ללא כל בסיס.
 27. התובע איחר בהגשת כתבי טענות רבים בתיק זה וגרם לעיכוב ההליכים ויש לחייבו בגין כך בהוצאות.

נקודות עיקריות בניהול התיק

28. התביעה בתיק דנן הוגשה ביום 16.09.14 על סך 200,000 ₪. לכתב התביעה צורף הפרסום. בכתב התביעה נטען כי הנתבעים הם ששלחו את הפרסום למזכיר הישוב והם שהפיצו אותו ברבים, לרבות לתושבי הישוב, באמצעות דואר אלקטרוני.
 29. בכתב ההגנה נטען כי התובע נדרש להוכיח כי הנתבעים אכן כתבו את הפרסום נשוא התביעה וכן עליו להוכיח שהפרסום הופץ ליותר מאדם אחד. עוד טענו הנתבעים שאין כל ראיות להפצת המכתב על ידם.
 30. התובע הגיש כתב תשובה לכתב ההגנה. בכתב התשובה חזר התובע על טענותיו לפיהם הנתבעים הפיצו את המכתב לתושבים בישוב.
 31. ביום 05.02.15 התקיים קדם משפט בתיק. במהלך הדיון ציינה ב"כ התובע שבכתב ההגנה יש הרבה טענות עובדתיות חלופיות ולא ברור האם הנתבעים כתבו את המכתב. ב"כ התובע ביקשה בנסיבות אלה ליתן לצדדים שהות להשלים את ההליכים המקדמיים.
 באותו דיון ציינה ב"כ התובע גם כי התביעה הינה סך הכול על 200,000 ₪, כאשר מכל נתבע ונתבע הדרישה הינה ל- 50,000 ₪.
 בסיום הדיון ניתנה הוראה בדבר ביצוע הליכים מקדמיים.
 32. בתאריך 02.07.15 הוגשה על ידי ב"כ התובע בקשה בעניין הליכים מקדמיים נגד הנתבעים (בקשה מס' 11). ב"כ הנתבעים התנגד לבקשה, כאשר בתאריך 15.08.15 ניתן על ידי ביהמ"ש צו כמבוקש לטובת התובע. בהחלטה נקצב המועד שעד אליו יעבירו הצדדים אחד למשנהו מענה להליכים המקדמיים.
 33. באותו תאריך, 02.07.15, הוגשה על ידי ב"כ התובע בקשה נוספת בעניין הליכים מקדמים, להורות למזכירות הישוב שני לבנה ולכל בעלי התפקידים בוועד המנהל, להמציא לידי התובע מסמכים אשר הועברו להנהלת הישוב מאת הנתבעים בנוגע לתובע (בקשה מס' 10).
 הבקשה הועברה למזכירות הישוב, אשר הגישה לביהמ"ש תגובה בצירוף המסמכים שביקש התובע.
 34. בהמשך התקבל תצהיר בעניין הליכים מקדמיים חתום על ידי הנתבע מיום 29.09.15.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

1 בתצהיר פורטו המסמכים המצויים בשליטת הנתבעים בתיק.
2 באותו תצהיר גם ניתנה תגובה לדרישת התובע להודאה בעובדות, דרישה מיום 22.03.15.
3 בסעיף 1(ב) למכתב הדרישה, התבקשו הנתבעים להודות כי: **"הנתבעים הפיצו את המכתב**
4 **לתושבים שונים בישוב"**.
5 בתגובה לכך הצהיר הנתבע כדלקמן: **"הנתבעים הפיצו הודעה לתושבים במייל בתאריך**
6 **09.05.14 (מסמך מס' 2 לעיל)"**.
7 מסמך מס' 2 בגילוי המסמכים של הנתבעים הוא מייל פניה לתושבי לבנה בעניין המצב
8 הביטחוני, בו לא מוזכר שמו של התובע. כלומר מסמך מס' 2 אינו הפרסום נשוא התביעה.
9 35. ביום 15.11.15 הגישה ב"כ התובע בקשה למתן צו לחברת גוגל ישראל. בבקשה נטען כי
10 הנתבעים העלימו מהתובע ומביהמ"ש תכתובת רבה, לרבות הודעת המייל המקורית מיום
11 19.03.14. ב"כ התובע ביקשה להורות לחברת גוגל למסור לה העתק מכל הודעות המייל
12 שנשלחו מהדואר האלקטרוני של הנתבעים בתאריך 19.03.14.
13 לבקשה צורף תצהיר של פאול קינן, תושב הישוב. צוין בבקשה כי רק הנ"ל הסכים למסור את
14 גרסתו בתצהיר, ותושבים נוספים אליהם פנתה ב"כ התובע, חששו ליתן תצהיר (בקשה מס'
15 14).
16 ב"כ הנתבעים התנגד לבקשה למתן צו לחברת גוגל.
17 בתאריך 25.01.16 החלטתי לדחות את הבקשה להוציא צו לחברת גוגל, אולם מצאתי שיש
18 מקום להורות לכל אחד ואחד מהנתבעים ליתן בתצהיר ערוך כדין תשובה לשאלות הבאות:
19 **"האם שלחת את המכתב למזכיר הישוב, נספח א' לכתב התביעה (מכתב מיום 19.3.14),**
20 **לתושב אחד או יותר? אם כן -**
21 **מתי שלחת המכתב?**
22 **למי שלחת המכתב?"**.
23 בהתאם להחלטתי הוגשו תצהירי הנתבעים מהם עלה שהנתבעות 2-4 לא שלחו את הפרסום
24 נשוא התביעה לאף אחד, ואילו הנתבע 1 שלח את הפרסום באמצעות המייל שלו, למזכיר
25 הישוב ולחברי האגודה.
26 המכתב נשלח לחברי האגודה ביום בו נשלח למזכיר הישוב.
27 36. מכל האמור לעיל עולה כי הנתבע הצהיר הצהרה חסרה ומטעה, בתצהירו מיום 29.09.15,
28 אשר ניתן במענה לדרישת ב"כ התובע להודאה בעובדות. באותו תצהיר נרשם כי הנתבעים
29 הפיצו הודעה לתושבים במייל בתאריך 09.05.14. מדובר במייל שאיננו המייל הרלבנטי
30 לתביעה.
31 באותו תצהיר הסתיר הנתבע את משלוח המייל הרלבנטי לתביעה - מייל שנשלח לכל תושבי
32 האגודה אליו צורף המכתב למזכיר הישוב מיום 19.03.14.
33 אותו מייל של הנתבע, בו העביר לתושבים את הפרסום נשוא תביעה זו, גם חסר מהצהרתו
34 של הנתבע בתצהיר, בדבר פירוט המסמכים הרלבנטיים המצויים בחזקתם או בשליטתם של

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני :

1 הנתבעים.

2 אין ולא יכול להיות חולק שהמייל הזה הוא מסמך רלבנטי לתיק. אין ולא יכול להיות חולק

3 שההצהרה בדבר רשימת המסמכים המצויים בחזקתו או בשליטתו של הנתבע, הנוגעים

4 לעניינים השנויים במחלוקת - כאשר מאותה רשימה נעדר המייל - מהווה הצהרה מטעה

5 וחסרה.

6 בעניין זה אפנה לדברים שכתבה ב"כ התובע במסגרת "הודעה ובקשה למתן צו לחברת גוגל"

7 (הוגש לנט המשפט ביום 15.11.15), שם נרשם כדלקמן: **"במסגרת ההליך הציגו הנתבעים**

8 **מצג בתצהיר גילוי מסמכים חתום מטעמם כאילו שלחו את מכתב התלונה אך ורק למי שי**

9 **בנימין, מזכיר הישוב. העתק מהודעת המייל הנ"ל המעידה על האמור, רצ"ב כחלק בלתי**

10 **נפרד מהודעה ובקשה זו, מסומנת "א".** אותו נספח א' הוא מייל של הנתבע למזכיר שי בנימין

11 אליו צורף הפרסום. (המייל צורף לתצהיר גילוי המסמכים של הנתבע מיום 29.09.15, אשר

12 הוגשה לנט ביום 30.09.15, ראה עמ' 11 בנט).

13 בדיעבד התברר, כאמור לעיל, כי מייל זה נשלח על ידי הנתבע באותו יום לכל חברי האגודה.

14 המצג שהציג הנתבע בתצהיר היה אכן מצג מטעה (ראו בעניין זה גם שאלה שהפנתה ב"כ

15 התובע לנתבע במהלך חקירתו הנגדית, פרו' עמ' 64 שורות 25 – 26).

16 37. בהשלמה לסקירת ההליכים המקדמיים שהתנהלו בין הצדדים, אציין כי בשלב מסוים הגישו

17 הנתבעים בקשה נגד התובע למחיקת כתבי הטענות, בשל אי ביצוע הליכים מקדמיים במועד.

18 בתגובה לבקשה, ציינה ב"כ התובע שמצבים רפואיים ואישיים גרמו לאיחור והתבקשה ארכה

19 לביצוע הדרוש. ביום 25.10.15 דחיתי את הבקשה למחיקת התביעה שכן מדובר בסעד קיצוני,

20 שמצאתי שאין מקום לנקוט בו במקרה דנן.

21 38. לאחר קבלת תצהירי הגילוי הוריתי על הגשת ראיות הצדדים.

22 39. בהמשך לאחר קבלת מספר ארכות, ולאחר הגשת בקשה למחיקת תצהירי התובע בהעדר

23 הגשה במועד, הוגשו הראיות מטעם התובע.

24 הראיות שהוגשו היו – תצהיר התובע, תצהיר פאול קינן, ותיק מוצגים. כמו כן הוגשה בקשה

25 לזימון מספר עדים ללא תצהיר. נטען בבקשה שהעדים סירבו למסור עדותם בתצהיר ועדותם

26 רלבנטית לתיק.

27 הנתבעים התנגדו לבקשת התובע לזמן עדים ללא תצהיר. לאחר שעיינתי בהתנגדות הנתבעים

28 ובתשובת התובע להתנגדות, נעתרתי לבקשה לזימון העדים ללא תצהיר.

29 בהמשך הוגשו ראיות הנתבעים.

30 הראיות שהוגשו הינם תצהירי הנתבעים, תצהירו של מר משה טל, בעלה של הנתבעת 4,

31 תצהירה של טידונא אילנית, תצהירו של בן חאמו מיכאל, תצהירו של בל חסן אנדרי, תצהירו

32 של משה אזולאי, תצהירו של כהן בנימין, תצהירה של חסאר יערה, תצהירו של ברוכי חננאל.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני :

1 כמו כן הוגשה חוות דעת של מתמלל, עמיר אביקסיס, בעניין שיחה של העד מטעם התובע
2 פאול קינן עם הנתבעת 3, מתאריך 29.03.16. כמו כן הוגש תיק מוצגים.
3 הנתבעים גם הגישו בקשה לזימון ללא תצהיר, של מר איציק בן דוד - הרבש"צ של הישוב.
4 בבקשה נכתב שנעשה ניסיון לפנות לעד על ידי הנתבעים אך הוא לא השיב תשובות. בהחלטתי
5 קבעתי כי הבקשה תדון במהלך הדיון שהיה קבוע ליום 03.07.17. באותו דיון העלה ב"כ
6 הנתבעים שוב את הבקשה לזימון הרבש"צ, ונמסר לו על ידי בית המשפט שאם טרם ניתנה
7 החלטה, יש להגיש בקשה, בה יש לפרט את תמצית העדות וכן לבדוק שוב מול הרבש"צ האם
8 הוא מוכן לתת תצהיר. בהמשך, בדיון מיום 21.11.17, הודיע ב"כ הנתבעים כי הנתבעים
9 מוותרים על עדותו של הרבש"צ.
10 40. בתאריך 24.11.16 התקיים קדם משפט בתיק לאחר הגשת הראיות.
11 41. בהמשך הגישה ב"כ התובע בקשה להגיש תצהיר משלים מטעם התובע, והתירתי הגשת
12 התצהיר המשלים.
13 42. בתיק התקיימו 3 מועדי הוכחות במהלכם נחקרו העדים מטעם הצדדים, למעט, טידונא
14 אילנית, בן חאמו מיכאל, כהן בנימין וחסאר יערה, ולפיכך התצהירים שלהם הוצאו מהתיק.
15 43. בין לבין הוגשה על ידי התובע ביום 29.06.17 בקשה למחיקת הנתבעות 2-4 בהתאם להמלצת
16 בית המשפט (ראו למשל ההמלצה בסיום דיון ההוכחות הראשון). בבקשה נרשם כי המחיקה
17 מתבקשת מבלי לוותר על אף טענה מטענות התובע לפיהן הנ"ל היו שותפות מלאות לביצוע
18 עוולות נגד התובע. נרשם שהמחיקה מתבקשת רק כדי לייעל ולזרז את בירור התביעה.
19 ב"כ הנתבעים ציין בדיון שהתקיים ביום 03.07.17 כי אינו מתנגד למחיקת הנתבעות 2-4, כן
20 ציין שעדותם דרושה ובכוונתו לפיכך להעיד. כמו כן ציין שמבקש הוצאות בגין המחיקה.
21 שני הצדדים הסכימו לטעון בסיכומים לענין ההוצאות, והסכימו כי בית המשפט יכריע
22 בשאלה זו במסגרת פסק הדין. באותו מועד לפיכך הוריתי על מחיקת הנתבעות 2 – 4
23 מהתביעה וכן קבעתי ששאלת ההוצאות תידון בפסק הדין (ראה פרו' עמ' 35).
24 44. בסיום שמיעת ההוכחות הוצעה על ידי בית המשפט הצעת פשרה שלצערי לא הסתייעה.
25 בנסיבות אלו הוריתי על הגשת סיכומי הצדדים והם הוגשו ומונחים לפניי.
26
27

תרשים זרימה בדיון בתביעת לשון הרע

28 45. בע"א 751/10 פלוני נ' דיין אורבך (פורסם במאגרים משפטיים), עמד כבוד השופט עמית על
29 אופן ניתוח העוולה בהתאם לתרשים זרימה אשר נחלק לארבעה שלבים (סעיף 6). לדבריו:
30 "בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות
31 בהגדרה על פי סעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק
32 אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות
33 המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום וענין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים"

האם יש בפרסום משום לשון הרע

46. הבחינה אם יש בפרסום משום לשון הרע נערכת לפי מבחן אובייקטיבי ולא על פי כוונת המפרסם או לפי האופן בו הגורם בעניינו נעשה הפרסום או מי שקרא את הדברים הבינו את תוכנו. המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מייחס למלים. ראה דברי כבוד השופט ריבלין בפסק הדין שצוטט לעיל, שם נקבע: "בבחינת קיומה של לשון הרע יתחשב בית המשפט בדרך שבה נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר. זהו מבחן אובייקטיבי, המעמיד עצמו על האופן שבו האדם הרגיל היה מבין את הפרסום..."

47. עיון בפרסום מעלה כי הנתבעים קושרים בין האירועים החמורים אותם מפרטים במכתב - אירועים של גניבות ופריצות - לבין התובע. במכתב מצוין כי האירועים החמורים החלו במקביל לזמן שבו התובע ועובדיו נכנסים ומסתובבים באופן חופשי בישוב. שמו של התובע "וכל הקשורים בו", מוזכר פעמיים במכתב. כמו כן מתבקש מזכיר הישוב במכתב לבטל את קוד השער לכל גורם שאינו תושב מוכח של הישוב. אין חולק שקבלנים לא נהגו לקבל קוד כניסה של הישוב, אולם התובע כן קיבל קוד כזה. העובדה שהנתבעים קושרים במכתב בין האירועים החמורים לבין התובע, ומפנים כלפיו אצבע מאשימה - עולה ברורות לביהמ"ש כקורא סביר של הפרסום.

48. גם מזכיר הישוב שקיבל את המכתב, הבין אף הוא בזמן אמת, שהנתבעים מאשימים את התובע בגניבות ובפריצות. בענין זה ראו מה כתב מזכיר הישוב בתשובה למכתב: "... בענין פועלים שמסתובבים בישוב חשוב להבין כי פועל בעל אזרחות ישראלית רשאי לעבוד ללא שמירה ברחבי הישוב.

פועלים פלסטינאים כגון אלה שעובדים באמנה אכן מחויב בשמירה צמודה. זה הנוהל. אני לא מכיר פועלים שמסתובבים בלילה בישוב ואשמח לדעת מזה כדי לטפל, בכל אופן עובדים שעובדים בישוב מונחים לעזוב את הישוב עם רדת החשכה.

אני מציע לא להאשים גורם כזה או אחר עד שיוכח שאשם במשהו" (הדגשה שלי הח"מ). כלומר, המזכיר קורא את המייל ומבין שמאשימים גורם כזה או אחר בפריצות. בהשלמה לאמור אציין כי הגורם היחיד שמוזכר בשם באותו מכתב, הינו התובע.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

49. באותו הקשר יצוין כי הוכח שהתובע העסיק פועלים בעלי תעודת זהות ישראלית, כאשר הפועלים שעבדו באמנה למשל, היו פלסטינאים.
- במכתב מוזכרים פעמיים "בני מיעוטים בעלי אזרחות ישראלית" / "בני מיעוטים אזרחי מדינת ישראל" בנוסף לאזכור שמו המפורש של התובע פעמיים במכתב.
50. בעניין ייחוס ההאשמות לתובע ולעובדיו באותו מכתב, זה ר' גם עדותו של מר אלון קרקובסקי, שאף הוא הבין את המכתב ככזה שקושר את התובע לדברים שנרשמו במכתב: **"...שיוצא מכתב על אדם שכולם מכירים ויש שם שם מפורש וקושר אותו לדברים אז בוודאי שזה הופך אותו לדמות פתאום פחות רצויה ביישוב, לא הייתי בתפקיד רשמי אז אני לא יודע איך זה התבטא הלכה למעשה, אבל כן, יש פה בן אדם שכרגע איננו רצוי..."** (פר' עמ' 22 שורות 1 – 5).
51. העד פאול קינן העיד בתצהירו כי היו שיחות רבות בהן נכח שנערכו עם תושבים מהיישוב, שסיפרו לו שקיבלו את המכתב במייל. כן העיד כי היו ויכוחים רבים בין התושבים בעניין זה והיו תושבים שכעסו על כך שמאשימים את התובע ואת העובדים שלו בפריצות (סעיפים 5 ו 6 - לתצהירו). כלומר, גם התושבים בזמן אמת ראו את המכתב ככזה המאשים את התובע ועובדיו בפריצות והגניבות.
- למעלה מהצורך אציין כי עדותו של העד מר פאול קינן הייתה אמינה עלי, ואותה שיחה מוקלטת שערכה אותו הנתבעת 3, ואשר תומללה והוגשה לתיק, לא פגמה בעדותו. הנתבעת 3 החליטה באותה שיחה שמר פאול קינן לא הבין על מה הוא חותם, אולם מעדותו עלה כי ידע גם ידע על מה הוא חותם, והא לא חזר בו מעדותו, אלא להפך, חזר עליה.
52. בעניין זה אף אפנה לסעיף 90 לסיכומי הנתבע שם נכתב כדלקמן: **"הנתבעים לכאורה מערבבים במכתב בין גניבות הרכבים לבין הגניבות בתוך הישוב. הם עושים זאת, רק בשל ניסוח לקוי בתוך המכתב ולא מעבר. כתיבה שונה של הפסקאות, לא היתה יוצרת תחושה אצל מי שקורא את המכתב שהתובע אשם בכל המקרים שצוינו במכתב. זו לא היתה כוונתם של הנתבעים, אלא פועל יוצא של כתיבה לא ממוקדת"** (הדגשה שלי - הח"מ).
- כלומר, הנתבע אף הוא מודה בסופו של יום, שמי שקורא את המכתב, מקבל את הרושם שהתובע הוא שאשם בכל המקרים שצוינו במכתב.
53. גם התובע הבין בזמן אמת כי מאשימים אותו בדברים: **"ת....האשימו אותי שקרו דברים שגנבו רכבים שגנבו דברים מהבתים מהחצרות של האנשים, שגנבו, האשימו אותי שאני גנב.**
- ש. האשימו אותך או את העובדים שלך?**
- ת. האשימו אותי והאשימו גם את העובדים שלי, וזה כאילו להאשים אותי..."** (פר' עמ' 25 למעלה).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

1 התובע העיד שאנשים הביאו לו את המכתב ואמרו לו שאמרו עליו שהוא גנב, וראו עדותו:
2 ש. חוץ מהמקרה הזה שאתה טוען ששמעת קבוצת תושבים מדברת עליך הנה זה סאלם אף
3 אחד לא בא ואמר לך משהו ספציפי, לא פנו אליך ישירות ואמרו לך שזה אתה גנב?
4 ת. אני שמעתי אנשים מדברים. גם אנשים הביאו לי את המכתב ואמרו לי אמרו עליך שאתה
5 גנב..” (פרו' עמ' 29 שורות 26 – 28).

6 54. דומה שאין צורך להכביר מילים בדבר העובדה שייחוס פריצות וגניבות לתובע – מהווה
7 הכפשה חמורה של שמו הטוב.

8 55. דומה שאין צורך להכביר מילים בדבר היקף הפרסום – פרסום במייל בו הודה לבסוף הנתבע
9 - לכל חברי הישוב שני לבנה - פרסום שהינו "תפוצת נאט"ו" כפי שכינה זאת העד מר שלזינגר
10 יוסף בעדותו (פרו' עמ' 14 שורה 4).

11 הוכח כי בישוב שני לבנה ישנם כ - 140 משפחות (פרו' עמ' 67 למעלה).
12 (אוסף כי נשמעו גם עדויות לפיהן המכתב הופץ גם בתיבות הדואר של חברי הישוב (ראה
13 למשל עדותו של משה אזולאי, פרו' עמ' 53 שורות 1 – 3)).

האם עומדת לנתבע הגנת אמת דיברתי

16 56. נכון לסיום ההליך, אין בדל של ראיה, שהתובע או עובדים מטעמו, גנבו באלות של חול מתוך
17 חצרות שני בתים (אירוע 1 המפורט בפרסום); ביצעו ניסיון של פריצה לרכב לתוך הישוב
18 (אירוע 2 המפורט בפרסום); או גנבו רכב מתוך מרכז הישוב (אירוע 3 המפורט במכתב).
19 באשר לאירוע 4 המפורט בישוב, בו נרשם: "הסתובבות פועלים בני מיעוטים בישוב (ליד
20 מועדון החברים, ליד מועדון הנוער, ליד בתים פרטיים), בכל שעות היום והלילה ללא כל
21 השגחה" – הנ"ל הוכח באופן חלקי בלבד, כאשר הובאו רק עדויות של גבי' הדס וגבי' צדוק
22 בעניין זה, כאשר שתיהן התייחסו לאירוע אחד בודד. העד בל חסן אנדרי, העיד כי אינו יכול
23 להגיד שהפועלים שראה היו הפועלים של התובע דווקא.

24 57. נכון לסיום ההליך, אין כל ראיה לפיה האירועים החמורים המפורטים במכתב החלו
25 במקביל לזמן שבו התובע החל להיכנס ולהסתובב באופן חופשי בישוב ו/או החלו במקביל
26 לזמן שבו קיבל התובע את קוד הכניסה לשער הישוב.

27 התובע העיד כי הינו מבצע עבודות בישוב שני לבנה, הן עבור המזכירות והן מבצע עבודות
28 פרטיות עבור תושבים מזה 11 שנים, ועדים נוספים תמכו בכך (ראה למשל סעיף 6 לתצהירו
29 של מר פאול קינן). התובע העיד כי נקרא לעיתים לבצע עבודות בשעות לא שעות וגם עדות זו
30 גובתה בעדותם של אחרים.

31 ראו למשל עדותו של מר שלזינגר יוסף: "סאלם זה אחד שהוזמן לכל פיצוץ מים..” (פרו'
32 עמ' 13 שורה 3).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

- 1 לא הובאה כל ראיה לפיה חל שינוי כלשהו בהתנהלות התובע ועובדיו, במשך כל התקופה
- 2 שעבד בשוב. אין כל ראיה לפיה בתקופה נשוא המכתב ואו בסמוך לה, החלו העובדים של
- 3 התובע להסתובב ללא פיקוח (בעניין אותה "הסתובבות ללא פיקוח", ראה פירוט להלן).
- 4 הנתבע מצטט בסיכומיו את עדותו של מר בל חסן דוד אנדרי כעדות התומכת בקשר בין
- 5 התקופה בה החלו העובדים של התובע להסתובב לבין מכת הפריצות. עדות זו אולם לא יכולה
- 6 לסייע לנתבע. העד העיד מפורשות כי לא ידע כלל שהתובע עבד בשוב במשך שנים רבות (פרו'
- 7 עמ' 59 שורות 4 – 12). כלומר לא ניתן להסתמך על עדותו ככזו שבאמצעותה הוכח כי עד
- 8 אותה עת הסמוכה למכתב, התובע ועובדיו לא הסתובבו בשוב, ולאחר מכן החלו להסתובב
- 9 בשוב. אותו מר אנדרי הודה כי אינו יודע בוודאות לקשר פועלים שראה דווקא לתובע (פרו'
- 10 עמ' 59 שורות 31 – 33). בעניין זה יצוין כי נשמעו עדים רבים שצינו שבמקום עבדו פועלים
- 11 מטעם אמנה, פועלים שאינם כלל קשורים לתובע.
- 12 58. התובע העיד כי קיבל את קוד הכניסה לשער מהרבש"צ או מזכיר הישוב, או משניהם, ולא
- 13 זכר בדיוק מתי (בענין זה ר' וואצאפ ששלח הרבש"צ לנתבע, אשר צורף כנספח 6 למוצגי
- 14 הנתבעים, שם מאשר הרבש"צ כי הוא והמזכיר נתנו לתובע את קוד הכניסה לשער).
- 15 הנתבע הודה בעדותו כי אינו יודע מתי התובע קיבל את קוד הכניסה לשער. בנסיבות אלו
- 16 נשאל על ידי בית המשפט כדלקמן: **"כשביט משפט שואל אותי אם אני לא ידוע מתי סאלם**
- 17 **קיבל את קוד הכניסה – איך אני יכול להגיד עובדתית במכתב שהאירועים החלו במקביל**
- 18 **לזמן שממנו אותם גורמים – סאלם – נכנס ומסתובב חופשי בשוב...**, לא ענה הנתבע תשוב
- 19 המניחה את הדעת (פרו' עמ' 65 משורות 15 עד הסוף).
- 20 הנתבע גם הודה כי טרם כתב את המכתב לא בדק בכלל מול הרבש"צ מתי התובע קיבל את
- 21 קוד הכניסה לשער.
- 22 לפיכך גם בהקשר מתן קוד הכניסה לתובע, לא הוכח שניתן בסמוך לאירועים שנטענו
- 23 בפרסום.
- 24 59. למעלה מהצורך אוסיף כי הנתבע מנסה לנתק בסיכומיו בין נושא מתן קוד הישוב לתובע לבין
- 25 הסתובבות התובע ועובדיו באופן חופשי בשוב. בעניין זה אציין כי במכתב מופיעים הדברים
- 26 כשלובים, כאשר ברור כי אם יש למישהו את קוד הכניסה לישוב זה מקל עליו להסתובב באופן
- 27 חופשי בשוב.
- 28 60. ב"כ הנתבע טוען בסיכומיו כי הנתבעים לא קשרו במכתבם בין מתן הקוד לגורמים שאינם
- 29 מורשים לבין הפריצות. הדבר אינו עולה בקנה אחד מנוסח המכתב. הדבר גם לא עולה בקנה
- 30 אחד עם האמור בסעיף 16 לתצהירה של גב' טל שם היא רושמת כי שמו של התובע עלה
- 31 כדוגמא להתרופפות נוהלי הביטחון בשוב, כיוון שניתן לו הקוד לשער הישוב בעוד שאינו
- 32 תושב.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

- 1 61. בנסיבות אלו משלא הוכחה האמיתות של אותה פסקה מרכזית בפרסום בה קושרים
- 2 הנתבעים בין התובע לבין האירועים החמורים - ...**אירועים אלו החלו במקביל לזמן שממנו**
- 3 **אותם גורמים (סלם וכל הקשורים אליו) נכנסים ומסתובבים באופן חופשי בישוב במהלך**
- 4 **כל שעות היום וגם בלילה...** - וגם לא הוכחה אחריותו ואשמתו של התובע לאותם אירועים
- 5 חמורים - ההגנה של אמת דיברתי אינה עומדת לנתבעים.
- 6 אני דוחה את טענת הנתבע לפיה מה שהתברר שאינו אמת, הינו פרט לוואי. ההיפך הוא הנכון.
- 7 מה שהתברר שאינו אמת, הינו ענין מהותי ביותר, ונוגע לליבת הרשום בפרסום.
- 8 62. מספר עדים העידו כי אין מקום לייחס לתובע את הטענות הרשומות במכתב.
- 9 ראו למשל עדותו של מר שי בנימין, המזכיר לשעבר: **"...אבל אני חייב להגיד גילוי נאות,**
- 10 **במשך השנתיים האלה בהכרות אישית עם סאלם, לא יודע (צ"ל - לא יודע אם - הח"מ),**
- 11 **נכון לייחס לו אחת מהטענות במכתב..."** (פרו' עמ' 17 שורות 28 - 29).
- 12 ראה גם עדותו של ברוכי חננאל צבי לפיה לא היה מעלה על דעתו לכתוב מכתב שמאשים את
- 13 התובע בפריצות ובגניבות. כן העיד כי יש לו רק מילים טובות על התובע שביצע עבודות גם
- 14 בישוב בו הוא מתגורר.
- 15 63. הנתבעים טוענים שהתנהגותו "השערורייתית" של התובע, גרמה להם להגיע למסקנות
- 16 הרשומות בפרסום, ו/או לכתוב את מה שרשום שם.
- 17 מעבר לעובדה שהנתבעים לא הוכיחו התנהגות "שערורייתית" של התובע, כפי שיפורט להלן,
- 18 אזי בכל מקרה לא היה כל מקום לקשר בינו לבין הפריצות והגניבות.
- 19 ככל ולשיטת הנתבעים ניצל התובע את אישור השימוש בקוד היישוב לרעה, ניתן היה לציין
- 20 עובדה זו במכתב ולציין את האירועים התומכים בכך לשיטת הנתבעים. ככל ועובדי התובע
- 21 נצפו שהם גונבים אופניים, צריך היה לציין עובדה זו במכתב. אולם לא היה כל מקום לציין
- 22 עובדות שאינן מבוססות הקושרות בין התובע ועובדיו לבין אותם אירועים חמורים שפורטו
- 23 במכתב (...**אירועים אלו החלו במקביל לזמן שממנו אותם גורמים (סלם וכל הקשורים אליו)**
- 24 **נכנסים ומסתובבים באופן חופשי בישוב במהלך כל שעות היום וגם בלילה..."**).
- 25 64. בסופו של יום, הובאו עדויות מטעם הנתבעים בעניין התנהגותו של התובע. כפי שיפורט להלן
- 26 עדויות אלו כלל וכלל לא חשפו התנהלות שערורייתית של התובע ועובדיו או משהו דומה לכך.
- 27 • ברוכי חננאל צבי העיד (בגיבויה של עדותו של משה אזולאי), כי עובדים של סאלם
- 28 גנבו אופניים בצבע ורוד בתחילת שנת 2014.
- 29 ברוכי חננאל צבי העיד שדיווח על המקרה לרבש"צ איציק (פרו' עמ' 62 שורות 6 -
- 30 9), אך לא הודיע מה עלה מהבירור שביצע הרבש"צ.
- 31 הנתבע ויתר על עדות הרבש"צ כך שלא ניתן לדעת מה העלה הבירור. הויתור על עדות
- 32 הרבש"צ רובץ לחובת הנתבע.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 14-09-39579 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

- 1 • מר משה אזולאי שעבד בפרויקט שיפוץ של המועדון של הישוב מטעם הקבלן כריס,
2 העיד כי כאשר התובע עבד בצמוד על הרחבת הרחבה והחנייה שצמודה למועדון,
3 עובדיו של התובע באו לבקש ציוד בניה שהיה חסר להם. כן העיד כי חלק מהציוד
4 נלקח ברשות וחלק לא נלקח ברשות. מה שלא נלקח ברשות על פי הרשום בתצהיר זו
5 טוריה ואת חפירה. כן העיד שגם שעבד בביתה של תושבת הישוב יערה חסאר
6 העובדים של התובע שעבדו בבית ממול לקחו רשת ברזל ללא רשות.
7 מה שעוד כותב משה אזולאי בתצהירו, הינו כי בסוף כל יום היה אוסף את הציוד
8 ובין היתר נאלץ לגשת לחפש את הציוד אצל עובדיו של התובע, אשר היו לוקחים את
9 הציוד ללא רשות ולא מחזירים (ראה סעיף 6 לתצהירו).
10 כלומר מכאן נובע שהעובדים של התובע היו משאילים מעובדיו של כריס ציוד
11 ולפעמים ביקשו להשאיל ולפעמים השאילו בלי לבקש. אולם, בשום מקום לא נטען
12 שהציוד נגנב, אלא שבסופו של יום הושאר במקום בו עבדו התובע ועובדיו, ואז משה
13 אזולאי היה ניגש לקחת את הציוד בחזרה.
14 מה בין זה ובין גניבות ופריצות?
- 15 • גב' איריס צדוק וגב' ברטיצ'ל הדס העידו כי ראו רכב של העובדים של התובע
16 מסתובב בישוב לאחר שעות העבודה בערב, בחנייה ממול מועדון בו יש חוג זומבה
17 של נערות, כאשר ברכב מופעלת מוזיקה. בהמשך ברח הרכב לכיוון היציאה כאשר
18 ראה את רכבן, ושער היישוב נפתח, כאשר התובע לא נכח ברכב.
19 התובע העיד כי לעיתים היה מגיע לבצע עבודות בשעות הלילה המאוחרות. כן העיד
20 כי לעיתים הגיע לעבוד בשעות הערב (פרו' עמ' 25 שורות 25 עד הסוף). העובדה שגב'
21 הדס וגב' צדוק ראו רכב של עובדי התובע בשעות הערב כאשר ברכב מופעלת מוזיקה
22 (מן הסתם ברדיו), אינה מביאה למסקנה שהעובדים היו שם ללא צידוק. העובדה
23 שהרכב נסע מהר כאשר ראה את גב' הדס וגב' צדוק גם היא לא מביאה למסקנה
24 שבוצע על ידי עובדי התובע.
- 25 • משה טל העיד כי נסע עם התובע למחסום להביא שני פועלים לעבודה בבית יתיר.
26 משה טל סבור כי אותם עובדים היו פלסטינאים. משה טל לא יודע אם העובדים הנ"ל
27 היו עם אישורים או לא, אולם מציין כי הדבר מהווה הוכחה שהתובע עובד עם
28 פועלים פלסטינאים בניגוד לטענתו לפיה עובד רק עם עובדים בעלי תעודת זהות
29 ישראלית. בעניין זה אציין כי לא נשמעה כל עדות לפיה כאילו התובע העסיק פועלים
30 פלסטינאים בישוב שני לבנה. לכך אוסיף כי התובע העיד שהרש"צ היה בודק את
31 העובדים שלו באופן קבוע. אותו לא היה בודק, אבל היה בודק את העובדים אם לא
32 היה מכיר אותם, היה בודק תעודת זהות (פרו' עמ' 26 שורות 14 – 17).
33 התובע מבצע עבודות 10 שנים בישוב וכל שהובא זה עדות של תושב מישוב אחר לפיה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 14-09-39579 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

1 ראה פעם אחת את התובע מביא ברכב פועלים פלסטינאים... לפיכך הרי שלא מצאתי
2 לתת לעדות זו משקל משמעותי.

3 65. צודק התובע בטענתו לפיה משעה שהנתבעים ו/או העדים שהעידו לגבי הדברים לא פנו אליו
4 בזמן אמת, קשה לו כיום להתגונן בפני הטענות.
5 כיצד ידע את מי מהפועלים לשאול, אודות הנטען? אם הדברים היו נמסרים לו בסמוך לקרות
6 האירועים יכול היה לבדוק האירועים ולספק הסברים.
7 ראה תשובתו במהלך חקירתו הנגדית: **"האם לדעתך, האם אתה מודע למקרה שבו**
8 **התושבים טוענים שהעובדים שלך לקחו אופניים שלא שלהם?**
9 **ת. לא. לא.** (פר' עמ' 26 שורות 20 – 22).
10 ובהמשך: **"..אף אחד לא פנה אליך אף פעם בתלונה שהעובדים שלך לקחו ציוד בניה?**
11 **ת. לא...**" (פר' עמ' 26 למטה, עמ' 27 למעלה).

12 צודק התובע שאם היה הוא או העובדים שלו מבצעים עבירה פלילית כזו או אחרת צפוי
13 שהנתבעים היו פונים למשטרת ישראל.
14 נטען על ידי הנתבעים כי הרבש"צ פנה לתובע בגין האירועים אולם התובע הכחיש כאמור
15 טענה כאילו מישוהו פנה אליו בטענות. הרבש"צ לא הגיע למתן עדות – כאשר הנתבעים ביקשו
16 לזמן אותו ולבסוף ויתרו על זימונו. כמפורט לעיל, אי העדת הרבש"צ, פועלת לחובת הנתבע.

17 66. לגבי הטענה לשימוש לא ראוי בקוד הכניסה של היישוב, אציין כי היו עדים שהעידו כי לא
18 היה כל פסול בשימוש של התובע בקוד הכניסה ליישוב. וראו למשל עדותו של העד מר שלזינגר
19 יוסף: **"..ש. הנתבעים טוענים שלסאלם היה אישור כניסה כזה והוא אפשר לעובדים שלו**
20 **להסתובב כאשר הוא אינו נוכח באותם זמנים ופותח להם מרחוק את השער. האם בעיניך**
21 **מעשה כזה הוא שימוש לא יאה ביישוב הזה?**
22 **ת. לדעתי לא, אם הוא קיבל אישור מהנהלה לצורך ביצוע עבודות ביישוב, אז סביר להניח**
23 **שהוא נותן להם להיכנס וזה שימוש יאה...**" (פר' עמ' 13 שורות 14 – 18).
24 בעניין זה ראו גם עדותו של מר שי בנימין, המזכיר לשעבר, לפיה ישנם גורמים נוספים שאינם
25 מהישוב שיכולים בקלות להכנס ליישוב שכן לפעמים יש אירועים עם הרבה אנשים, לפעמים
26 השער תקול וכיוצ"ב (פר' עמ' 18 שורות 26 – הסוף, עמ' 19 למעלה).
27 ראה גם עדותו של מר אלון קרקובסקי לפיה בכל יישוב ישנה רשימת ספקים שנכנסת ליישוב
28 כגון טכנאים (פר' עמ' 23 שורות 14 – 24).

הצורך הציבורי

31 67. "הצורך הציבורי" בפרסום לא נבחן במנותק מהדרישה להוכיח את אמיתות העובדות
32 הרשומות בפרסום.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני :

- 1 כפי שפורט לעיל, קבעתי כי הוכח שהעובדות הרשומות במכתב אינן אמת, אולם יחד עם זאת,
- 2 ומאחר והנתבעים הכבירו על כך מילים רבות, אתייחס גם לנושא הצורך הציבורי.
- 3 68. דומה שאין חולק שתחושת ביטחון במקום מגורים, ודאי כזה של הישוב שני לבנה בשל
- 4 מיקומו, וודאי כזה שהתושבים בו מבקשים לקיים חיים שקטים ורגועים, ולהותיר דלתות
- 5 פתוחות – חשובה מעין כמות.
- 6 69. דומה גם שאין חולק שהנתבעים הצליחו להוכיח לביהמ"ש את העובדה שבזמנים הרלבנטיים
- 7 לכתובת המכתב, חלה התדרדרות בביטחון התושבים, בשל אירועים שונים של פריצות
- 8 וגניבות, שאירעו בישוב. אירועים אלו אכן כהגדרתם בפרסום, היו אירועים חמורים.
- 9 הנתבעים ועדים שהגיעו להעיד מטעמם, הבהירו היטב בעדותם את תחושותיהם הקשות
- 10 בעקבות האירועים שהתרחשו אז.
- 11 70. פניית הנתבעים למזכיר הישוב כמו גם לתושבים, לגיטימית בעיניי וראויה (מבלי כמובן
- 12 להיכנס ל"פוליטיקות הפנימיות" הקיימות בישוב, אשר עלו במהלך העדויות).
- 13 כוונת הנתבעים להעלות את העניין למודעות הציבור והמזכירות, על מנת שינקטו פעולות
- 14 שלטעמם היה צריך לנקוט כבר מזמן – הינה כוונה טובה וראויה וחשובה.
- 15 71. אין גם מחלוקת שהמכתב שכיוון לחולל שינוי בנושא הביטחון אכן חולל שינוי (ראו למשל
- 16 עדותו של מר שלזינגר יוסף : "...**עשה את שלו**..." (פרוי' עמ' 14 שורה 10).
- 17 72. אולם, כוונה זו אינה יכולה לתת צידוק או הגנה, מפני הכפשת שמו של התובע, על לא עוול
- 18 בכפו.
- 19 ניתן היה להשיג את אותה מטרה שביקשו להשיג הנתבעים בפרסום, מבלי להכפיש את שמו
- 20 של התובע.
- 21 בעניין זה ראו למשל תשובתו של מר שלזינגר יוסף במענה לשאלת בא כוח הנתבעים האם
- 22 לדעתו הפנייה למזכירות היישוב למר שי בנימין הייתה פניה נכונה : "...**אני חושב שהיה צריך**
- 23 **לעשות אותה טיפה אחרת בסגנון... לשאלת בית המשפט מה הבעיה שלי עם הסגנון אני**
- 24 **אומר שזה שמופיעים שם שמות, אני לא חושב שזה צריך להיות, זה בגדול. זה החלק**
- 25 **העיקרי**..." (פרוי' עמ' 14 שורות 2 – 3).
- 26 73. הגב' יעל טל העידה שידעה שהמייל עתיד להישלח למזכיר הישוב, אולם נודע לה בסופו של
- 27 דבר הוא נשלח גם למספר חברי האגודה בישוב (סעיף 23 לתצהירה).
- 28 טוב עשתה ב"כ התובע כשהסכימה למחיקת הנתבעות 2-4 שלא פעלו להפצת הפרסום לחברי
- 29 הישוב, שכן, כאשר מדובר במכתב למזכיר הישוב, שהינו בעל תפקיד רלבנטי, והמכתב עוסק
- 30 בנושא שתחת טיפולו, ומגיע לעיניו בלבד, ניתן אולי לבחון את הפרסום, עם יותר סלחנות,
- 31 לעובדות שגויות המקימות לשון הרע כנגד צד ג'.
- 32 לא ניתן אולם להתעלם מההכפשה הברורה של התובע בפרסום, כאשר הפרסום נשלח לרבים
- 33 מחברי הישוב.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

(במאמר מוסגר יאמר כי אני דוחה את טענות הנתבעים לפיה פרסום לכל חברי האגודה מהווה פרסום למוסדות הישוב. לישוב יש מזכירות, ולא ניתן לכנות הפרסום לכל חברי האגודה כפרסום למוסד הישוב, שהינו לגיטימי וראוי לכאורה, כמו הפניה למזכיר שי בנימין).

האם עומדת לנתבע הגנת תום לב

74. לנתבעים לא עומדת גם הגנת תום הלב. לא ניתן לומר כי הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע, שכן ניתן היה לעורר את בעיית הביטחון בישוב, גם מבלי להכפיש את שמו של התובע. כמו כן אפנה לסעיף 16 לחוק איסור לשון הרע, שם נקבע כי חזקה על נתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לאו. הוכח כמפורט לעיל, כי הדברים שפורסמו לא היו אמת והנתבע לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לאו.

דיון בשאלת הפיצוי

75. הוכח כי התובע נפגע מאוד מהפרסום. מר שלזינגר יוסף תושב הישוב, העיד כי התובע דיבר אתו בזמנו ואמר לו שמאוד נעלב (פרוי' עמ' 11 שורה 20). התובע בעצמו העיד שהרגיש כאילו הכניסו לו סכין בגב: "ת. אני הפסקתי להיכנס לישוב. הפסקתי גם להיכנס לישובים אחרים. בגלל זה. אנשים שתתי אצלם קפה בבית. עשיתי להם עבודות ופתאום אתה בא ומכניס לי סכין בגב. אתה אומר שיש לי סכין בגב.." (פרוי' עמ' 27 שורות 25 – 28). ראה בהמשך: "...אני תובע את האנשים פה, הם מדברים עלי בגזענות.." (פרוי' עמ' 28 שורה 27).

76. ראו גם סעיפים 7 ו-8 לתצהירו של מר פאול קינן שם ציין כי היו תושבים שראו בהאשמות של התובע ועובדיו בפריצות משום גזענות. ראה סעיף 12 לתצהירו של מר פאול קינן שם העיד כי שוחח עם תושבים והיו רבים שהאמינו לסיפורים של הנתבעים על התובע ועובדיו כאשר הוא מצא עצמו מתווכח איתם ומעמיד אותם על העובדות כי מדובר באדם ישר שלא עשה דבר רע ורק תרם לישוב משך שנים רבות. 77. לגבי טענות התובע בדבר ירידה בהכנסות, אציין כי מעדויות שנשמעו עלה כי התובע המשיך לעבוד ביישוב שני לבנה הן בביצוע עבודות פרטיות והן עבור היישוב. מהעדויות עלה שבתקופה הסמוכה לפרסום היו פחות הזמנות עבודה לתובע, אולם סה"כ בסופו של דבר המשיכו להעסיק אותו בשל שירותיו הטובים (ראו למשל עדותו של שי בנימין, המזכיר לשעבר, בעמ' 17 שורות 20-21. בעניין אותה פגיעה ראה גם אס.אמ.אס ששלח הרבש"צ לנתבע).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

78. כך או כך בעניינו עתר התובע לפיצוי ללא הוכחת נזק, סעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע מסמיק את בית המשפט לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה על 50,000 ₪ וכפל פיצוי כאשר הפרסום היה בכוונה לפגוע. סכומים אלה צמודים מהמועד הקבוע בחוק.

79. כתב התביעה הועמד על סך של 200,000 ₪ כאשר נטען במסגרתו כי הפרסום בוצע בזדון ונתבע סך של 100,000 ₪ מכל נתבע, כאשר לצרכי אגרה הועמד סה"כ הפיצוי על סך של 200,000 ₪, אולם במהלך הדיונים בתיק זה ציינה ב"כ התובע כי התובע עותר לפסיקת פיצוי בסך של 50,000 לכל נתבע ונתבע (ראה פרו' עמ' 3 שורות 7 – 8). מאחר ונתבעות 2 – 4 נמחקו אזי בעצם צודקים הנתבעים בטענותיהם כי התביעה מול הנתבע עומדת על סך של 50,000 ₪.

השיקולים הקיימים בעניינו לחומרה בעניין גובה הפיצוי הינם העובדה שמדובר בייחוס מעשים פליליים לתובע במסגרת הפרסום; המדובר בפרסום שבוצע בתפוצה גדולה מאוד, התפוצה של כל חברי היישוב; המדובר בפרסום שהיה מתוכנן, מדובר בארבעה אנשים שישבו וניסחו מכתב בו הוכפש שמו של התובע, ללא צורך; מדובר בפרסום במקום בו עבד התובע ונהג להגיע לשם פעמים רבות; אומנם לא הוכחה ירידה ספציפית בהכנסות התובע אולם הוכחה השפעה של הפרסום על העבודות שביצע התובע בסמיכות לאירועים; התובע נפגע מאוד מהפרסום והרגיש כדבריו שמכניסים לו "סכין בגב". הפרסום בוצע ביישוב בו התובע עבד במשך שנים ארוכות.

השיקולים הקיימים לקולא בעניין גובה הפיצוי הינה שמטרת הנתבעים בכתובת המכתב הייתה לעורר את המזכירות לטפל בנושא הביטחון אשר היה מעורער באותם יום. המרכז והפוקוס של הפרסום לא היה כוונה לפגוע בתובע דווקא, אלא עיקרו היה יידוע של הציבור והנעת האחראים לביטחון היישוב – לפעול להשיב את הביטחון. עובדה זו עלה מעדותם של כל הנתבעים (ראו התצהירים וכן ראו חקירתם הנגדית). כמפורט לעיל, עובדה זו אינה מהווה הגנה מפני חיובו של הנתבע בלשון הרע, אולם מהווה נסיבה העומדת לזכות הנתבע בבוא בית המשפט לפסוק את גובה הפיצוי.

בשל כל האמור אני פוסקת לטובת התובע סך של 38,000 ₪.

דיון בשאלת הוצאות הנתבעות 2 – 4

80. כפי שפורט לעיל, בעקבות הכחשת טענות התובע באשר להפצת המכתב לתושבים, הן במסגרת כתב ההגנה והן בהמשך ניהול ההליך במסגרת תצהיר גילוי מסמכים, ותצהיר הודאה בעובדות, החתום על ידי הנתבע, אשר מה שנרשם בו היה חלקי וחסר – לא התברר לתובע עד לשלב מאוחר בהליך, מי מבין הנתבעים היה אחראי להפצת המכתב.

81. כפי שפורט לעיל, התובע נאלץ להגיש בקשות שונות, ולבקש את סיוע ביהמ"ש, עד שבסופו של דבר אולץ הנתבע להודות שהפיץ את המכתב לתושבי הישוב.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 14-09-39579-09 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

1 לאחר אותה הודאה, ובעקבות המלצת בית המשפט, הודיע התובע על הסכמתו למחיקת
2 הנתבעות 2-4.
3 82. הנתבעות שיתפו פעולה עם ההסתרה של פרסום המכתב.
4 הנתבעות 2-4 נכחו בדיון קדם המשפט שהתקיים ביום 05.02.2015, טרם נחשפה העובדה
5 שהנתבע הפיץ את המכתב לתושבים, כאשר בדיון דובר על נושא הפרסום, אולם הנתבעות לא
6 טרחו לציין בפני ביהמ"ש את העובדה שהמכתב אכן הופץ בין התושבים, עובדה שהייתה
7 ידועה להן.
8 התובע בעצמו נאלץ כאמור לעיל להוציא הוצאות, בגין הגשת בקשות שונות, על מנת לחשוף
9 את ההסתרה של הפצת המכתב לתושבים.
10 83. אין כל פסול בהכחשות טקטיות בכתב ההגנה, אולם יש פסול גדול בחתימת הנתבע על תצהיר
11 שהינו חסר וחלקי.
12 במו כן, ככל ומתקדם ההליך ומסתירים עובדה שניתן היה להודות בה מלכתחילה ולחסוך
13 זמן שיפוטי ואת זמנו של הצד שכנגד, יש לכך משמעות מבחינת נושא ההוצאות במשפט.
14 84. לכל האמור אוסיף כי הנתבעת 3 הדס ביצעה פעולה אסורה של שיחה עם מר פאול אשר נתן
15 תצהיר עבור התובע. הנתבעת 3 שוחחה עם מר פאול והבהירה לו ברחל ביתך הקטנה, שהוא
16 נתן תצהיר נגדה ונגד החברים שלה, וטענה לפניו כי מדובר ב"תצהיר שקרי" (ראו התחלת
17 השיחה בעמ' 1 לתמלול, ראו עמ' 11 למטה, עמ' 12 למעלה, ראו עמ' 13 למעלה). בסוף השיחה
18 אף אומרת גב' הדס למר פאול: **"..אני לא יכולה לדבר איתך, אנחנו מנהלים הליך משפטי"**
19 **ופאול עונה לה: "טוב אז לא דיברנו"**. (ראה עמ' 15). כלומר, גב' הדס מבינה שהשיחה היא
20 שיחה אסורה.
21 התשובות שנתנה גב' הדס בעניין זה במהלך חקירתה הנגדית אינן מניחות את הדעת (ראו פרו'
22 עמ' 51 למטה, עמ' 52 למעלה), לא היה כל פסול שגב' הדס תבקר את מר פאול ואשתו שחלתה,
23 ככל ולא הייתה מדברת אתו על המשפט. השיחה שנוהלה והוקלטה הייתה שיחה שלא היה
24 ראוי לקיימה במהלך הליך משפטי. הדברים חמורים בעיני.
25
26

לסיכום

27 85. בשל כל האמור לעיל אני מורה על קבלת התביעה ופוסקת לתובע פיצוי בסך של 38,000 ₪
28 אשר ישולמו על ידי הנתבע לב"כ התובע תוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין לידיו.
29 86. הנתבע ישלם לב"כ התובע שכ"ט עו"ד בסך 10,000 ₪. בתיק התקיימו 2 קדמי משפט ו- 3
30 דיוני הוכחות. נשמעו ונחקרו עדים רבים, הוגשו סיכומים. כמו כן, כמפורט לעיל, התובע נדרש
31 להגיש בקשות שונות על מנת לחשוף את האמת בתיק. נכון שהיו עיכובים בהגשות שונות על
32 ידי התובע, אולם מרבית העיכובים גובו במסמכים רפואיים, ולפיכך לא ניתן לבוא חשבון עם
33 התובע בעניין עיכובים אלו.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 39579-09-14 עמור נ' צדוק ואח'

תיק חיצוני:

- 1 87. הנתבע ישיב לתובע את אגרת מחצית שנייה ומחצית ראשונה תוך 30 יום מיום הדרישה.
- 2 88. הנתבע ישלם לב"כ התובע הוצאות בגין הוצאות העדים כפי שמפורט בפרוטוקול - סך של 600
- 3 ₪ בגין תשלום לעד מר שלזינגר יוסף (פרוי' עמ' 15). 500 שקל שכרו של נתנאל שחר (פרוי' עמ'
- 4 37 למעלה). 250 שכרו של פאול קינן (פרוי' עמ' 42)
- 5 89. הודע לצדדים זכות ערעור כחוק.
- 6 90. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.
- 7
- 8 ניתן היום, י"א אדר ב' תשע"ט, 18 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.
- 9

רחלי טיקטין עדולם, שופטת

